

พระพุทธเจ้าหลวง

กับ

วัดอัมพวัน

พระภิกษุวิสุทฐิคุณ

๒๔ ต.ค. ๓๒

H4001

บทนำ

เมื่อ ร.ศ. 125 ตรงกับ พ.ศ. ๒๔๕๐ พระบาทสมเด็จพระจุลจอมเกล้าเจ้าอยู่หัว เสด็จทางชลมารคจากพระราชวังบางปะอิน เข้าสู่บางเสด็จ เพื่อนมัสการพระนอนจักรสีห์ สิงห์บุรี และเสด็จผ่านวัดอัมพวัน ครั้นนั้น เจ้าอาวาสมีสมณศักดิ์ที่พระครูพรหมนครบวรราชมุนี ชินสีห์ ภาณุวาร สังฆปาโมกข์ ท่านสร้างพลับพลาประดับธงทิวที่หน้าวัด และนำพระสงฆ์สวดถวายพระพรชัยมงคล

พระปิยมหาราชทรงรับสั่งให้นำเรือพระที่นั่งแฉะเข้ามาสนทนากับพระครูพรหมนครฯ สังฆปาโมกข์ แล้ว พระราชทานพระบรมฉายาลักษณ์ พร้อมทั้งพระราชหัตถเลขาว่า

“ถวายวัดอัมพวัน ร.ศ. ๑๒๕ จุฬาลงกรณ์”

เมื่อ พ.ศ. ๒๔๙๙ พระภิกษุวิสุทฐิคุณ (ครั้งเป็นพระปลัดจรัญ) มาดำรงตำแหน่งเจ้าอาวาสวัดอัมพวัน รักษาการ ๑ ปี พ.ศ. ๒๕๐๐ จึงได้รับแต่งตั้งให้เป็นเจ้าอาวาส

ครั้งนั้นพระบรมฉายาลักษณ์ ร.๕ แขนงอยู่บนศาลา วันหนึ่งเกิดพายุใหญ่ หอบกระเบื้องมุงหลังคาศาลาหล่นลงมาเป็นพัน แล้วพัดพาเอาพระบรมฉายาลักษณ์ปลิวลงแม่น้ำเจ้าพระยาไปด้วย

คุณป้ากุหลาบ พระบรมฉายาลักษณ์ ลอยไปลอยมาอยู่บริเวณหน้าวัดในแม่น้ำเจ้าพระยา เป็นเวลาถึง ๓ คืนแล้ว หลวงพ่อจึงลงไปพบหยิบมาคลี่ดู เห็นเป็นพระบรมฉายาลักษณ์ จึงนำมาใส่กรอบรักษาบูชาไว้ที่กุฏิเจ้าอาวาสตั้งที่เห็นอยู่ทุกวันนี้

ต่อมา คุณชาย ตรีทิพา ผู้เป็นกำลังสำคัญในการสร้างหอประชุม ภาวนา ตรีทิพา มีความเคารพเลื่อมใสในพระปิยมหาราชเป็นอย่างยิ่ง จึงขอพระบรมราชานุญาตหล่อพระบรมรูป ร.๕ ขึ้น ในวงเงิน ๑๖๐,๐๐๐ บาท แล้วอัญเชิญมาประดิษฐาน ณ หน้าหอประชุมดังกล่าว เป็นสิริมิ่งขวัญของวัดอัมพวันสืบมา

ครั้นถึงวันที่ ๒๓ ตุลาคม ๒๕๓๒ คล้ายวันเสด็จสวรรคตของพระปิยมหาราช
เจ้า หลวงพ่อพระภวนาวินสุทฺธิคุณได้เชิญชวนศิษยานุศิษย์ให้มาพร้อมใจกันถวาย
บังคม หลวงพ่อได้กล่าวนำรำลึกถึงพระมหากรุณาธิคุณของพระมหाराชพระองค์นั้น
แล้วบำเพ็ญกุศล สดับปกรณ์ถวายพระราชกุศลเป็นกาลพิเศษ ในปีนี้ประธานฝ่าย
ฆราวาสเป็นผู้นำถวายพระราชกุศล ซึ่งทางวัดได้จารึกชื่อไว้ คือ **ม.ร.ว. คุณหญิง
พรรณเรือง อุตถากร มารดาของ ดร.กิงแก้ว อุตถากร** วิทยาการประจำวัดอัมพวัน

**เมื่อวานนี้เป็นวันคล้ายวันสวรรคต ขององค์สมเด็จพระปิยมหาราช
มหาบพิตรพระราชสมภารเจ้าฯ ที่เราจะลืมมิได้**

นักเรียนนายร้อย จปร. มาอบรมที่นี้ไม่ทราบก็พันคน พระองค์ทรงเป็นผู้ก่อตั้ง
โรงเรียน เรียกว่าโรงเรียนนายร้อย จปร. เมื่อก่อนนี้เรียกว่านายร้อยทหารบก

เราควรสำนึกในพระมหากรุณาธิคุณของมหาบพิตร พระราชสมภารเจ้า ท่าน
เสด็จประพาสยุโรป ทรงเห็นว่า อ้อ! เมืองใหญ่ข่มเหงเมืองเล็ก มันจะสุขเอาประเทศ
ไทย เขามีอำนาจทางทหารมาก เครื่องมืออุปกรณ์ทั้งหลายดีกว่าเรา และเราก็เรียนไม่
ทันฝรั่ง เขาจึงมาข่มเหงน้ำใจเรา ขอส่วนน้อยของเราไปมิใช่หน่อย

เมื่อก่อนเมืองไทยเรา มีอาณาเขตกว้างขวางถึงกัณฑ์ ไทรบุรี สิงคโปร์ เสียม
ราชู พระตะบอง เวียงจันทน์ เชียงตุง ทั้งสองฝั่งแม่น้ำโขง เป็นของไทยมาแต่เดิมที่

ทำไมมีอาณาเขตกว้างขวางมาก ผมเคยสอนนักเรียนนายร้อยว่า เราสูญเสีย
ประเทศไทยไป ๑๔ ครั้ง เหลืออยู่ตอนนี้แค่ ๒ เสี้ยว สูญเสียไปตั้ง ๓ เสี้ยว

มหาบพิตรพระราชสมภารเจ้า ท่านคำนึงถึงเหตุการณ์นี้ ท่านเสด็จยุโรปหลาย
ประเทศ มีประเทศเยอรมัน รัสเซีย และฝรั่งเศส เป็นต้น ทรงใช้พระบรมราชาบาย
ทางการทูตรักษาเอกราชของชาติไทยไว้ได้ตราบเท่าทุกวันนี้

เหตุใดจึงเรียกพระบรมรูปทรงม้า โบราณเขาเล่าผมก็ไม่ทราบนะครับ ว่า
ฝรั่งนำม้ามาให้ ทรงตั้งใจจะเอามากัด เอามากินพระองค์ท่าน ม้าของเขาดุร้าย
มาก แต่แล้วกลับสยบให้กับพระพุทธเจ้าหลวง พระองค์จึงได้ทรงม้า ฝรั่ง
ยอม ยอมกลัวทีเดียว มีเรื่องเล่ามาอย่างนี้

คนยุคก่อน ไล่ทหารไม่ถูก ต้องไป เสียค่าธรรมเนียม ปีละ ๖ บาท แล้วต้องไป
เข้าเดือน ต้องไปอยู่เดือนหนึ่ง คือไปเข้าเวรยาม ทหารนอกเกณฑ์ ความรู้ไม่ค่อยมี
กัน แต่มีปัญญา นะครับ เพราะมีสมาธิภาวนา เป็นต้น

ท่านทั้งหลายย้อนไปหาปู่ทวด ย่าทวดว่าจริงไหม ปู่ทวดไปเข้าเดือนใหม่ ผม
นี่ทัน ปู่เล่า ยายเล่า บอกหลานเอ๊ย คนผู้ชายไม่ค่อยมีอยู่หรอก นี่ต้องให้เก็บข้าวตาก
เข้าไว้ เพื่อเกิดสงครามนะหลานนะ

ผมนี่ประสบมาเองนะครับ ข้าวสุกเหลือทิ้งไม่ได้ต้องตาก เอาใส่ปีบไว้เพื่อเกิด
สงคราม นี่ติดมาจากคนโบราณ ถ้าพม่าเข้ามาประชิดติดประเทศไทย เราจะได้เอา
ข้าวตากใส่ย่ามไปกินตามทาง

มีเงินกลม เงินเหรียญ เงินแบน ผังหมด ไม่ให้พม่าเอาไป ถ้ารอดตายกลับมา
ซุดเอาไปใช้ ถ้าตายแล้วชาติก่อน เป็นอดีตชาติมา มีผีมาเข้าฝันบอกของคุณไปซุดมา
ก็ของของเราเมื่อคราวไปฝั่งไว้ และเราก็ไปซุดของเรามา ถ้าไม่มีบุญวาสนา ไม่ใช่ของ
เรา ซุดอย่างไรก็ได้ เสียเวลาเปล่า ไม่ใช่ของเรา ไม่ได้ทำไว้ อันนี้เป็นกฎแห่งกรรม
นะครับ ใครทำใครได้เขาออกไว้ชัด

**การทหารได้เปลี่ยนมาเป็นยุคใหม่เพราะพระปรีชาสามารถและพระมหา
กรุณาธิคุณของพระปิยมหาราชพระองค์นั้น**

เลิกทาส ก็พระองค์ท่าน เราเป็นขี้ข้าเขามาตลอดนะครับ สมัยก่อนเราไปเอา
เงินเขามา ๑ ตำลึง ไม่มีให้เขาต้องเอาลูกไปซัดดอกจนกว่าจะหมดค่าดอกค่าต้น ใช้
ต้นเขาแล้ว เอาลูกไปซัดดอก คือ ไปเป็นขี้ข้าเขา เอาไปให้เขาใช้อย่างนี้มีมานาน
ตั้งแต่พุทธกาลก่อนโน้น

เอาเงินเขามาแล้ว เรามีนาอยู่ ๒ แปลงทำอะไรก็ต้องยกนาให้เขาไป ทำแบ่ง
ครึ่งกับเขา ทำแทบตายได้ข้าวไม่กี่ถัง แต่เหลือจากนั้นต้องให้เจ้าของเงินที่เราไปกู้เข
มานะครับ ถึงขนาดนั้นนะ ขอฝากไว้ด้วย ในวันปิยมหาราช ท่านจะได้ทราบบ้าง
สำหรับภิกษุที่เกิดมาไม่กี่ปีนะครับ ๒๐ กาลฝนคือ ๒๐ กว่า ๆ ถ้าแก่กว่านั้นแล้วคง
เข้าใจ

ก่อนรัชสมัยพระปิยมหาราช ถ้าจับผู้ร้ายได้ ไม่ยอมรับ ใช้ปีบขมับ ตอกเล็บ
เชี่ยน โบย และให้ไปเข้าคุกขี้ไก่ ไก่นอนข้างบน คนนอนข้างล่าง ไก่ถ่ายมูลลงมาก็ถูก
คน นี้เรียกคุกขี้ไก่ เอาหนามแหลมไปตอกเล็บ เจ็บขนาดไหน บางทีไม่ได้เอาของเขา
ไป ก็ต้องยอมรับ นี่มันทำลายน้ำใจกันมาก

พระองค์ท่านทราบดีนะครับ ที่ทำลายน้ำใจกัน มันเลวร้ายกันมากหลาย ใช้
อำนาจปาเถื่อนไปเบียดเบียนจิตใจราษฎร

ในเวลากาลต่อมา เรื่องสมัยเก่ามาแล้วกันใหม่ ถ้าใครเป็นผู้ร้ายไปฆ่าเขาตาย
ยกตัวอย่างว่าฆ่าเขาในเขตเมืองพรหมนคร แล้วขึ้นศาลตัดสิน มหาบพิตรพระราช

สมภารเจ้าทรงตัดสินเองต่อหน้าพระที่นั่ง ท่ามกลางมุขอำมาตย์ เสนาบดีเป็นต้น
ตัดสินประหารชีวิตนาย ก. ศาลมีกฎเกณฑ์ว่า **ฆ่าเขาที่ไหน ต้องนำไปประหารที่
นั้น**

ผมมานึกได้เมื่อคืนนี้ เมื่อสมัยผมจำพรรษาอยู่ที่วัดพรหมบุรี ข้างศาลาหลัง
เก่าเป็นที่ประหารชีวิตนายปลอด ต้องมีเพศฆาตมาประหารชีวิตที่นั่น เพราะมาฆ่า
เขาตายที่บางงา เป็นคนที่ไหนผมก็ไม่ทราบ

เจ้าเมืองเขาประกาศก่อน ว่าวันที่เท่านี้เขาจะนำนายปลอด มาประหารชีวิต
ที่นายปลอดมาฆ่าเขาตายที่บางงา ขอให้ประชาชน ราษฎร พสกนิกร โปรดมาดู
ตัวอย่าง อย่าทำอย่างนี้ต่อไป เอาแห่ตระเวนน้ำตระเวนบก ๓ วัน ๓ คืน อย่าเอา
อย่างนายปลอด เป็นคนใจร้าย เป็นเวรกรรมของเจ้าปลอด ฆ่าเขาตายที่ไหน ก็ถูก
ประหารที่นั่น คนก็แห่เรือมาจากพระนครศรีอยุธยา เป็นมณฑลกรุงเก่า แห่กันมาคน
ล้นหลาม มีคนมาดูเต็มวัดเลย

ก่อนที่จะประหารชีวิต สมภารเล่าว่า หลวงพ่ออิม เป็นศิษย์สายหลวงพ่อกา
วัดถ้ำตะโก เป็นสมภารองค์แรกของวัดนั้น ท่านเป็นผู้แสดงพระธรรมเทศนาโปรด
นักโทษเรื่องกฎแห่งกรรม อย่าเสียใจเลย เราไปทำเขามา นึกว่าใช้เวรกรรม อโหสิ ตั้ง
สติ กรรมฐาน

พอฟังเสร็จแล้ว ให้รับประทานอาหารให้อิม จะประหารชีวิตในชั่วโมงต่อไป
เครื่องบวงสรวง บูชายันต์อยู่ข้างศาลา

คุณยายเล่าว่า เพศฆาตสองคนรำ มีชื่อคาเอาดินอุดหู มีเครื่องเช่นบวงสรวง
มีหัวหมูปายศรี แต่คนลงดาบฟันจริง ๆ อยู่ข้างหลัง อีกคนหนึ่งบอกว่า คิดถึงพ่อแก้ว
แม่แก้ว คิดถึงพระรัตนตรัยนะ คิดถึงพระพุทธเจ้า พระธรรม พระสงฆ์ไว้ เดียวก็จะ
ตายแล้ว นายปลอดเป็นลมแล้วเป็นลมอีก เขาจูงขึ้นมาจากตีนท่า เพราะแห่มาจาก
อยุธยา

นี่เรื่องจริงนะ ที่วัดพรหมบุรีนี่นะครับ โยมทองดี โยมทองคำ แจ่มยิ่ง เล่าให้
กระผมฟังว่า ท่านยังเป็นเด็ก แต่เดี๋ยวนี้ท่านตายไปนานแล้ว คนแห่ไปดูการประหาร
ชีวิตเหมือนอย่างกับงานวัด คนเป็นหมื่นไม่รู้มาจากไหน

ผมเกิดไม่ทัน สมภารท่านเล่าป่อนายปลอดยังอยู่ข้างศาลาเก่าที่เขาฝังนาย
ปลอด ศพยังอยู่ ยังไม่ได้เผา ฝังไว้ลึกมาก ประหารแล้วผล็องลงไป ไม่รู้กี่คนที่วัด
พรหมบุรี

เมื่อผมมาบวชแล้ว นายปลอดยังไปเที่ยวเข้าเขาเลย ผมยังไปถามประวัติตอน
ผีเข้า นายปลอดบอกหมดเลย ผมบันทึกไว้

ผมบวชที่วัดนั้น เดียวนี้หลุมผียังอยู่ ผมจะไปชี้ให้ดูเลย ไม่มีใครเอาขึ้นมาเผา
เลยครับ ไม่เหมือนหลังวัดอัมพวันที่บริเวณต้นมะขาม ผมเผา ๒๐ ศพนะ มะขามจึง
กายสิทธิ์ขึ้นมา นี่แหละเรื่องเก่ามาแล้วให้ท่านฟัง บริเวณต้นมะขามวัดเราก็เคยเป็นที่
ประหารชีวิตนักโทษ มาเป็นเวลาหลายปี ครั้งกรุงศรีอยุธยาโน้น

เหตุการณ์ผ่านมา ในสมัยพระพุทธเจ้าหลวง พระองค์ท่านให้เลิกหมดทุกอย่าง
เลิกประหารชีวิตแบบนี้ อูจาด ประจาน ให้ไปตระเวนน้ำตระเวนบก พระพุทธเจ้า
หลวงให้เลิกหมด

มหาบพิตรพระราชสมภารเจ้า พระองค์ท่านได้ทรงให้เลิกทาส เลิก
ประจานต่อหน้าธารกำนัล ไม่ให้เอาผู้ร้ายประจานตามถนนหนทางอีกต่อไป
ขอประกาศให้ทราบโดยทั่วกันในประเทศสยาม ตามพระราชโองการนี้

นี่ยังก้องอยู่ในโสตประสาท เราควรสำนึกในพระมหากรุณาธิคุณถวายพระราช
กุศลท่าน ขอพระองค์ทรงโปรดรับทราบด้วยญาณวิถิ

ต่อมามีเรื่องอัศจรรย์ ดลบันดาลดังต่อไปนี้ เมื่อ พ.ศ. ๒๕๐๐ ผมมาดำรง
ตำแหน่งเจ้าอาวาสแล้ว เกิดพายุร้ายพัดพาลังศาลาหลังเก่ากระเบื้องหลุดเป็นพัน
สายอันนี้บาดฟาดเป็นการใหญ่ เกิดอภินิหารหรือเกิดเพราะลมร้ายก็ไม่ทราบ

มีพระบรมฉายาลักษณ์รัชกาลที่ ๕ อยู่ที่ศาลาบานหนึ่ง พระพุทธเจ้าหลวง
ทรงลงพระนามไว้ อยู่บนศาลาการเปรียญ **ถวายวัดอัมพวัน ร.ศ. ๑๒๕** เมื่อคราว
เสด็จชลมารคบางประอินมาวัดพระนอนจักรสีห์

สมัยนั้นมีพระครูพรหมนครบวรราชมุนีชินสีห์ภานุวัตร (สังฆปาโมกข์) เป็นเจ้า
อาวาสวัดนี้ เป็นเจ้าคณะเมืองใหญ่ ยังไม่มีตัวจังหวัดสิงห์บุรี มีเมืองพรหมนคร เมือง
อินทร์ เมืองสิงห์ เมืองสรรคร์ เมืองสุพรรณบุรี บ้านช้าง บ้านตาล บ้านพรานแสวงหา
บ้านกุ่ม บางบาล อำเภอวิเศษไชยชาญ ตัวตะพาน กบเจา ที่ยกทัพไปค่ายบางระจัน
ดังนี้

ตอนนั้นมีเรือโพธิ์ประจักษ์ เรือเขียว เรือแดง มากหลาย วิ่งกันไม่พัก น้ำก็เต็ม
ฝั่ง ระยะเวลา ๙ เดือน ๑๐ มีพายุร้าย ฝนกระหน่ำ ๗ วัน ๗ คืน ดีเปรสชั่นเข้ามาพัด
รูปพระบรมฉายาลักษณ์ลงน้ำไป กรอบรูปไปทางหนึ่ง พระบรมฉายาลักษณ์ม้วน
พันกลม ลอยไปลอยมา ๓ วัน ๓ คืน น้ำก็ไม่วน

แต่เพราะประการใดเล่า พระบรมฉายาลักษณ์ ไม่ลหายไป ลอยไปได้แล้วก็ลอย ขึ้นมาอีก แปลกมาก ผมเห็นกับตา

ผมก็ไปลงสร้งน้ำ เพราะครั้งนั้นยังไม่มีน้ำประปา ไม่มีไฟฟ้าใช้ ต้องตักน้ำใช้เองนะครบ มีแพท่าเรือเมล์จอดตลอดเวลา มีศาลาน้ำเก่า ๆ ๒ หลัง เพิ่งมาสร้างกันใหม่ทั้งหลังเลย

เอาขึ้นไปตักน้ำสร้งที่แพท่า สร้งแล้วผลัดผ้าเรียบร้อย มองเห็น **เฮ้! อะไร ลอยตุ๊บป่อง ๆ น้ำก็ไหลล่องทำไมลอยขึ้นมาเหนือน้ำ พอลอยลงไป เดี่ยวลอย ขึ้นมาอีกแล้ว ไหลไปไหลมา** ผมก็ตัดสินใจหยิบดู ผมกลัวจะเป็นผีลอยน้ำ ชาว ๆ ตุ๊บป่อง เลยกั้จับขึ้นมา ขาดหลุดวันหมด ค่อย ๆ คลี่ปะเอาบ้าง

เห็นว่าเป็น**พระบรมฉายาลักษณ์พระพุทธเจ้าหลวง**นะครับ ทรงเขียนว่า **ถวายวัดอัมพวัน ร.ศ. ๑๒๕** ลงพระนาม **จุฬาลงกรณ์** ด้วยลายพระหัตถ์ของพระองค์เอง

ผมก็อัญเชิญมาใส่กรอบอยู่ที่กุฏิผม ไปดูได้นะครับ ตั้งแต่นั้นมา วัดอัมพวันก็ มั่งคั่งสมบูรณ์มาโดยลำดับ

ต่อมามีตาแป๊ะแก่อายุประมาณ ๔๐ ปี มากับภรรยาและลูก ๑ คน ผมจำไม่ได้ ละเอียด ผมยังหนุ่มนี่ เป็นเจ้าอาวาสอายุ ๒๘ ปี พรรษาอย่าง ๙ พรรษา เดียวนี้เราอายุ ๖๒ ปี มันต่างกันอย่างไรคิดเอาเอง

เขาขับรถ ๑๐ ล้อมาให้เจิมรถ สมัยนั้นถนนไม่มี สะพานบางงาไม่มี ต้องข้ามเรือจ้าง รถต้องไปข้ามท่า และพอดีเขามาสร้างสะพานไม้ จอมพล ป. พิบูลสงคราม นายกรัฐมนตรี เป็นผู้ให้เงิน

ตาแป๊ะแก่คนนี้ก็กับภรรยาของเขาและลูกผู้หญิงอีก ๑ คน มาจากเพชรบูรณ์ ขับรถถึงก็ช่าง ไม่ถึงก็ช่าง เลาะหลังบ้านมา รถก็มาจอด มีแต่ป่าดงพงไพร หลังวัดมี ต้นตาลเป็นร้อย ๆ

ทำน้ำก็มีเรือแคนวิน นิลกาฬ เรือเขี้ยว เรือแดง เรือสีเลือดหมู โพร้ประจักษ์ โพร้พิทักษ์ เรือหลวงนายฤทธิ์มาทีหลัง นี่เรื่องเก่าเล่าถวาย และผมก็มาเจิมรถให้

เด็กหญิงลูกสาวชื่ออะไรจำไม่ได้ อยู่ชั้นประถม ๓ นะครับ จะขึ้นประถม ๔ เป็นเด็กแก่น ๆ ผัวมัวไปทางโน้น **เด็กนั้นขึ้นไปที่นั่งผม เอาชอล์คไปเขียนรูป พระพุทธเจ้าหลวง และก็บอกกับเด็กที่ประชุมว่า พระสังข์ทอง เหมือนกับที่เคยดูละครมา ใส่ชฎาอย่างนี้ คือพระสังข์ทอง**

ผมก็มัวไปเจิมรถ กลับมาเด็กตื่นเลยนะครับ ดันตั้ง ๆ ๆ ไป แล้วก็ลุกขึ้นนั่งสูบ บุหรี่ กินหมาก ทำปากยื่นปากยาว ผมก็ถามว่า “ทำอะไรนะ”

เตี้ยก็บอก ลูกไม่เคยเป็นอย่างนี้เลย มาเสียคนที่วัดอัมพวันซะแล้ว เขาก็ ขัดสมาธิ ทำท่าประทับทรงแล้ว

ผมก็ถามว่า “เป็นใครหรือ”

ท่านตอบดีมาก “โยม! โยมรู้แล้ว พระคุณเจ้า จำโยมได้ไหมล่ะ”

เราบอกว่า “เอ๊ะ จะจำอะไรได้ล่ะ อีหนู”

“ไม่ใช่หนูนะ”

เอ! เราจะลองดูว่าจริงหรือเปล่า ที่เข้าประทับทรง

เด็กเข้าทรงก็ชี้หน้าไปที่เตี้ยบอกว่า **เสียงลูกให้ดี ๆ นะ ลูกคนนี้มีบุญนะ** นี้ พ.ศ. ๒๕๐๐ นะครับ ผมจดไว้ทุกข้อ

แล้วผมก็ทำโมโหขึ้นมาว่า “**เอ้! ดวงวิญญาณอะไร มาเที่ยวเข้าวุ่นวาย เหลือเกิน**” แล้วผมก็ถามว่า

“**พระมหากษัตริย์พระราชสมภารเจ้า ถ้าเป็นจริงนะ พระองค์อยู่ที่พระบรม รูปทรงม้าหรืออยู่ที่ไหนกันแน่**”

ไม่มีเสียงตอบ กลับถามว่า “**พระคุณเจ้า เมื่อเข้าอยู่ที่ไหน?**” พูดอย่างกับ ผู้ใหญ่

บอกว่า “**เมื่อเข้าอาตมาฉันเข้าที่ลพบุรี**”

“**เพลอยู่ที่ไหน?**” เสียงถามต่อ

“**เพลฉันที่ร้านเจ้เป้า ช่างทอง สิงห์บุรี**”

“**เตี้ยนี่อยู่ที่ไหน?**”

“**เตี้ยนี่อาตมาก็อยู่ที่วัดอัมพวัน**”

“**โยมก็เช่นเดียวกัน**”

แหม! เราเลยเลิกถาม ตอบแจ้วเลย และพูดสั้น ๆ ให้ฟังว่า

“**พระคุณเจ้าจดนะ เอละ ก่อนจะบอกนี่ บอกเตี้ย แม่เขาก่อน “เสียงลูก ให้ดี จะเป็นใหญ่เป็นโต”**”

ตาเตี้ยบอก “**โ้อ! เป็นไปไม่ได้ อัจฉริยะ มีรถคันเดียวก็รับจ้างเข้าแทบตาย ลูกสาวคนนี้เป็นใหญ่เป็นโตได้อย่างไร**” เป็นจีนนอกพูดไทยไม่ชัด ผมจดไว้เลย เตี้ยนี้ห มวยคนนี่จบปริญญาเอกแล้ว และมีครอบครัวอยู่ที่อเมริกา

“นี่พระคุณเจ้า โยมจะบอกอะไรนะ จดนะ ท่านจำไว้นะ

ข้อ ๑. ที่วัดนี้จะเป็นแหล่งที่มาของราชการ จะมีหอประชุม ใน พ.ศ. นั้น พ.ศ. นี้ บอกชัดเจนมาก

ข้อ ๒. ที่จำได้แน่ชัดอีกข้อหนึ่งคือ พ.ศ. ๒๕๓๐ เจ้าประคุณสมเด็จพระอาจารย์ชวีโร จะมาประทับในโรงอุโบสถของท่าน และโบสถ์ของท่านจะต้องสร้างใหม่ เป็นรูปทรงแบบไหน ผมจดไว้หมด

ข้อ ๓. จะมีสำนักชีขึ้นมา เป็นอย่างไร ผมจด ไม่ต้องเล่าหรอก มันปรากฏอยู่แล้ว

ข้อ ๔. จะมีหลวงปู่แสง (เป็นอาจารย์ของสมเด็จพระพุฒาจารย์โต พรหมรังสี) พ.ศ. ๒๕๓๐ จะมีผู้ศรัทธานำมาถวาย แหม! น่าคิดพิจารณา ผมจดบันทึกไว้ทุกข้อ นะครับ

ข้อ ๕. ในเวลาถัดมา วัดนี้จะแปลงสภาพ ข้างหลังจะเป็นข้างหน้า ข้างหน้าจะเป็นข้างหลัง ผมก็จดไว้ เป็นจริงเลย เห็นไหม

หลังวัดเป็นป่าดง กลายเป็นหน้าวัด ข้างหน้ากลายเป็นหลังวัดไปเสียอีกแล้ว คือเป็นแม่น้ำ ไม่มีคนเดินเข้า นี่พระพุทธรูปเจ้าหลวงนะครับ

พอถึง พ.ศ. ๒๕๓๐ โยมเส็ง โยมผ่องศรี ใจบุญ สองสามีภรรยาพร้อมกัน สร้างหลวงปู่แสง เป็นอาจารย์สมเด็จพระพุฒาจารย์โต วันมณีชลขันธ์

โยมเส็ง โยมผ่องศรี เกิดนิมิต หล่อหลวงปู่โต พรหมน้ำมนต์ที่กล่าวว่า

“หญ้าคาเราอย่าข้อง พี่น้องเราอย่าคา”

“หญ้า ๑ กำมือถือขุมมัด จุ่มสลัดน้ำมนต์ลงบนหัว เพื่อขับไล่ไสกิเลสที่หมองมัว ออกจากตัวไปใจเยือกเย็น” หมดกิเลสต้นหาใจมีสุข อาจจะทำจากทุกขี้ได้ หลวงปู่โต ท่านบอกจริงครบทุกประการ ก็นำมาถวายไว้ในโรงอุโบสถ

อยู่ต่อมาสองวัน เด็กที่นครสวรรค์มาบอก เด็กวิทยาลัยครูมาบอก หลวงพ่อหนูฝันไปว่า สมเด็จพระพุฒาจารย์โตองค์ที่อยู่ในโบสถ์นะ ท่านไปบอกหนู บอกว่า “ให้ไปบอกสมภารที่ เราไม่อยากอยู่ในโบสถ์ มันข้ามหัวไปข้ามหัวมาทุกวัน อยากจะอยู่กุฏิธรรมดาเล็ก ๆ ก็ได้ ให้เอาออกจากโบสถ์ไป อยู่ในโบสถ์นี้มาข้ามหัวเราทุกวัน เดินผ่านไปผ่านมาทั้งพระและเณร”

แหม! เรานิ่ง เราอยากเอาไว้ในโบสถ์ หน้าเข้ามาบอกอีกหลายเจ้า ผมเลยสร้างวิหารไว้ขณะนี้ นี่พระพุทธรูปเจ้าหลวงบอกนะครับ

และก็จดไว้อีก **เมตตาคารธรรมของวัดจะมาอีก ข้าราชการทหาร ข้าราชการพลเรือนเข้าวัด** ผมไม่เชื่อ วัดอัมพวันเป็นวัดป่าไม่เจริญ มีพระ ๘-๙ องค์ ใครเขาจะมา นี่มาหมดแล้ว

หอบประชุมใหญ่เกิดขึ้น ศาลาหลังเบ้อเริ่มเกิดขึ้น ศาลาของท่านจะมี ๕ मुख ผมจดไว้ ช่างเขาออกแบบมี ๕ मुखจริง ๆ ตรงตามที่ผมจดไว้

ต่อไป **เมตตาคารธรรมแห่งนี้ใจจะหลังไหลมาอีกมากมาย จะมีเจ้าแม่กวนอิม** มีคนนำมาให้ พร้อมกับ**ปู่โกมารภักจะมีพร้อมสรรพทุกประการ พระสีวลี พระปางพุทธลีลา จะมีที่วัดของท่าน** ผมจดไว้เลยนะครับ

ยังอยู่อีก ๒ ข้อ ผมยังประกาศไม่ได้ ท่านห้ามพูด นี่พระพุทธเจ้าหลวงนะครับ

ในเวลากาลต่อมา ท่านพลตรีสามารถ ไวยวานนท์ อดีตผู้ว่าราชการจังหวัดลพบุรี พ.ต.อ. ประจันต์ พรหมพันธ์ ผู้กำกับการตำรวจลพบุรี มาตอนหลังเป็นใหญ่เป็นโตหมด เดี่ยวนี้เกษียณหมดแล้ว สมัยนั้นมาที่นี้เป็นประจำ มาช่วยกันสร้างโบสถ์ สมัยพระนารายณ์มหาราช พวกลพบุรีมาช่วยสร้างมากกว่าสิงห์บุรีนะครับ นี่เป็นกฎแห่งกรรมอันหนึ่ง

ผลสุดท้าย พล ต.ต. สามารถ ไวยวานนท์ เคยเป็นทั้งทหาร ตำรวจ เป็นทั้งผู้ว่าราชการจังหวัด ท่านก็กราบนมัสการว่า

“หลวงพ่อกับผมขออะไรสักอย่างได้ไหมครับ หลวงพ่อจะให้ไหม? ขอพระบรมฉายาลักษณ์ไปอัดแจก”

“ตกลง”

ก็นำไปถ่ายที่อำเภอพรหมบุรี เป็นภาพขาวดำ ถ่ายไว้มาก เขาให้ไว้แจก พอตีผมหนึ่งท้ายจักรยานไป รถก็ไม่มี เรือก็ไม่มีใช้ จะไปรับรูป พอไปถึงฝนตก ก็เลยฝากเขาไว้ เช้าถึงจะไปรับ

กลางคืนเกิดไฟไหม้ลูกในบ้าน สองสามีภรรยาลุกช่วยกันดับไฟ ไหม้ที่รูปสาดน้ำกันเสียแยะเลย ปรากฏว่าเป็นไฟปลอม เพราะเขาไม่ทราบว่ามีอะไร ก็เอาวางไว้ที่ระเบียงข้ามไปข้ามมา ก็เลยจุดตะเกียงดูว่าเป็นอะไร

ตอนเช้าเขาถาม **“หลวงพ่อกับผมขออะไรอยู่ในถุงแสดงไฟลูกได้”** เขาเลยขอไว้ ๑๐ ภาพ แสดงอภินิหารอย่างนี้ครับ

ต่อมามีคนจีนที่กรุงเทพฯ เคยอยู่ที่สิงคโปร์ มาขอถ่ายรูปสี ภาพที่รัชกาลที่ ๕ พระราชทาน ปรากฏว่าถ่ายไม่ติด ต้องจุดธูปเทียนบอกกล่าว จึงถ่ายติด

พอไปทำบล็อกรู ๆ ก็แตกอีก ต้องบอกกล่าวและทำพิธีบวงสรวง บล็อกดี
ขึ้นมาทันทีสี่สี่ขึ้น เขาเห็นอภินิหารอย่างนี้ เลยทำถวายฟรี ไม่คิดเงิน แต่ขอไป
แจกญาติพี่น้อง ๓๐๐ แผ่น

วันนี้ขอยุติไว้ก่อนนะครับ เดี่ยวท่านจะได้อภินิหารบาตกัน ขอความสวัสดีจง
มีแด่พระเถระภิกษุสงฆ์ โดยทั่วหน้ากันเทอญ...